

KRISTAUS KARALIAUS *Laivas*

Tēvu Marijonu Bendradarbių Draugijos Savaitraštis

XVIII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

Evangelija

Šv. Mato 9, 1-8

A NUO METU Jezus, išėdęs į laivelį, persiyrė ir atvyko į savo miestą. Štai atnešta pas jį stabo ištiktas žmogus, paguldytas patalę. Jėzus, matydamas jų tikėjimą, tarė stabo ištiktajam: Pasitikėk sūnau, tavo nuodėmės tau atleistos. Bet štai, kai kurie Rašto žinovai kalbėjo sau vieni: Tas piktžodžiauja. Jėzus, matydamas jų mintis, tarė: Kam jūs manote pikta savo širdyje? Kas pigiau sakyti: Tavo nuodėmės tau atleistos, ar sakyti: Kelkis ir vaikščiok? Bet kad žinotumėte žmogaus Sūnų turint žemėje galios atleisti nuodėmes, — tuomet tarė ištiktajam: Kelkis, imk savo patalą ir eik į savo namus. Tas atsikėlė ir

Lėkcija

1 Kor. 1, 4-8

BROLIAI: Aš visados dėkoju mano Dievui dėl jūsų už Dievo malonę, kuri jums suteikta Jėzuje Kristuje, kad jame jūs pasidarėte turtingi visa kuop; visu mokslu ir visu žinojimu, nes liudijimas apie Kristų sustiprėjo jumoje, taip, kad jums netrūksta jokios malonės; ir jūs laukiate apsireiškimo mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus, kurs ir sustvirtins jus iki galui, taip kad jūs būsite be kaltės mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus atėjimo dieną.

— nuėjo į savo namus. Matydamos tai minios, bijojo ir garbino Dievą, kurs buvo davęs žmonėms tokios galios.

LIUDAS GIRA

Gal klystu . . .

*Gal taip tikėdamas aš klystu —
Mat, gana jaunas dar esu,
Ir žmonės gal mažai pažįstu,
Bet taip man matos ištiesų:*

*Kad žmonės turi gerą širdį,
Kad užjaučia vargus kitų,
Ir, jei kur verkiant brolių girdi,
Su juomi verkia jie kartu,*

*Ir jojo širdį sudrąskytą
Ramina, nešdami paguodą —
Kaip broliai myli kitas kitą
Ir kits kitam pagalbą duoda . . .*

*Ir nors sunki našta gyvato,
Kaip nors danešiu ją — tikiuos —
Nes žmonės — broliai . . . juk jie mato
Ir žūt neleis man be naudos . . .*

*Gal taip tikėdamas aš klystu —
Mat, gana jaunas dar esu,
Ir žmonės gal mažai pažįstu,
Bet taip man matos ištiesų . . .*

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago 8, Ill. Entered as second class matter May 18, 1944, at the Post Office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879. Subscription: \$3.00 yearly in U. S. A. and Canada; Foreign \$4.00 yearly; 10c a copy. Editor: Rev. A. Ignotas, MIC.

Visuomet atmink, kad yra

AKIS KURI MATO TAVO NUODĖMĘ

K. Baras

STABO ištiktas žmogus guli patale. Iš jo lūpų veržiasi šiurpulingi vai-
tojimai. Jis bijo mirties, jis bijo savo
sąžinės, kuri, nepermaldaujamais išme-
tinėjimais, nurodo jo klaidingus takus
ir tais takais vaikštinėjant padarytas
didžiausias nuodėmes. Kur jam bepa-
sidi, prie ko kreiptis, kur jieškoti nu-
siramino? Jis visų apleistas ir už-
mirštas. Gyvybė jau gėsta, o susikrimti-
mas, lyg kraujuotas kirminas, jį ėste
ėda.

Bet štai atvyksta Jėzus Kristus ir,
pamatęs ligonį, jautriausiai sušunka:
"Pasitikėk, sūnau, tavo nuodėmės tau
atleistos. Kelkis, imk savo patalą ir eik
į savo namus". Ir staiga nelaimingajam
sielos žaizdos išnyko ir kūnas pasveiko.
Ir jis kūdikiškai džiugavo ir garbino
Dievą.

—o—

Senovės legenda pasakoja apie toki
žmogų, kuris iš pažiūros buvo švenčiausio,
pavyzdingiausio gyvenimo, tačiau iš
tikrųjų buvo užkietėjęs nusidėjėlis. Jis
kitąsyk buvo slapta padaręs sunkią
nuodėmę. Niekas apie tą nuodėmę nežinojo
ir tas žmogus niekam nedrįso jos
pasakyti. Gėdinosi ją pasakyti ir kuni-
gui per išpažintį.

Kartą ties to žmogaus namais sus-
tojo pavargėlis ir paprašė išmaldos. Jis
davė keleiviui visko, ko tik tas prašė.
Tada pavargėlis dar jam tarė:

— Dar vieno daikto tave paprašysiu.
Eik, atsinešk vandens ir ištrinksi mano
galvą. Už tai tau Dievas suteiks didelę
malonę.

Toks nepaprastas tas pavargėlis atro-
dė, taip paveikė jį keistas jo prašymas,
kad žmogus paklausė, nuėjęs atsinešė
vandens ir ėmė trinkti galvą. Betrinkda-
mas staiga jis pamatė viršugalvyje di-
delę, spindinčią akį. Ta akis taip į jį
žiūrėjo, kad rodos visą kiaurai jį matė.

Žmogus, pamatęs tą nepaprastą akį, net
žado neteko. Tada pavargėlis jam tarė:

— Ši akis matė tavo nuodėmę. — Ir
taręs tuos žodžius jis dingo.

Žmogus gi tas suprato, kad gerasis
Dievas nenorėjo jo pražūties ir jam pa-
rodė, kad yra akis, kuri mato ir didžiau-
sioje slaptoje padarytus darbus, ir gi-
liausiai širdyje paslėptas nuodėmes.
Toji akis — tai visažinančio, visuresan-
čio Dievo akis.

Tai yra akis, kuri matė parizėjų suk-
tumą, veidmainystę, kada jie, matyda-
mi Kristų atleidžiant nuodėmes, kalbė-
jo: Tasai piktažodžiauja. — Tai yra ta
pati akis, kuri matė piktas jų mintis ir
jiems prikaišiojo: — kam jūs manote
pikta savo širdyse? — Ši akis šviesesnė
ir už saulę, visur ji pasiekia, ji viską
mato.

Ši tiesa mus moko, kad negalima
daryti nieko, kas netinka tai Dievo
akiai. O jai labai nepatinka piktos mū-
sų mintys. "Nuoboda Viešpačiui piktos
mintys" (Patri. 15, 26). Nuoboda dėl to,
kad iš jų eina pikti darbai. Piktos min-
tys yra kaip gyvačių perai. Kaip iš pe-
rų išsiritą gyvis ir išauga baisi, nuodin-
ga gyvatė, taip ir iš piktų minčių daž-
nai kyla piktos kalbos, sumanymai,
veiksmai. "Iš širdies eina piktos mintys,
žmogžudystės, svetimoterystės, paleis-
tuvystės, vagystės, neteisingi liūdišimai,
piktžodžiavimai" (Mat. 15, 19). Plikto
mintys yra kaip kibirkštis, įkritusi į
tavo turto sandėlį. Jei greitai jos neuž-
gesinsi, ji pamažu įsidegs ir paleis dū-
mais viską, ką tu ilgais darbo metais
susirinkai. Šv. Grigalius sako: "Kas
medžio šaknys, tas žmogaus mintys".
Iš minčių išauga žmogaus gyvenimas.
Žmogaus gyvenimas yra ne kas kita,
kaip įvykdytos jo mintys. Kieno tau-
rios, gražios mintys, to yra geras —
gražus ir gyvenimas. Kieno piktos,

šlykščios mintys, to ir gyvenimas blogas, gėdingas. Nebe reikalo Šv. Raštas sako: Iš širdies eina visa gyvybė (Patr. 4, 23). "Jei šaknis šventa, tai ir šakos" (Rom. 11, 16).

Piktos mintys yra ne tik dėl to piktos, kad iš jų eina pikti darbai. Jos ir pačios savaime yra piktybė. Tiesa, žmonių minčių įstatymai nepasiekia ir jų nevertina. Tačiau netaip Dievas. Jis reikalauja, kad žmogus jam tarnautų visas, iš visos savo širdies, visų minčių, visų jėgų.

Kas gi tad reikia daryti? Pirmiau-

sia turime išrauti iš savo širdies visas piktas mintis. Turime sunaikinti visus nuodingų gyvačių perus, užgesinti visas smilkstančias nevietoj žarijas, išrauti visas piktas šaknis. "Apsimazgokite, būkite nesutepti, atimkite savo minčių piktybę iš jo mano akių, liaukitės piktais darę (Iz. 1, 16). Paskui reikia kuo stropiausiai saugoti savo širdį nuo tų piktybių. O kaip tai padaryti? Ogi nuolat reikia žiūrėti, kad ji būtų pilna gerų minčių, tyrų pasiryžimų, kilnių sumanymų. "Nesiduok apgalėti savęs piktumui, bet apgink pikta gerumu" (Rom. 12, 21).

AŠ DAR TIK MOKAUS

Daug kas klaidingai mano, kad pasiekimas gyvenime ateina pats savaime, be didelio darbo, rūpesčio ir pastangų. Esą reikia tik turėti laimės, ir viskas bus gerai. Tačiau gyvenime tai nebūva. Didžiųjų žmonių gyvenimas rodo, jog savos garbės ir turtų pasiekė tik per nuolatinį darbą. Pasiekę viršūnių jie taip pat nenuleido rankų, nepaliko be darbo. Pavyzdžiui, vienas didžiausių menininkų pasauly Mykolas Angelas, pasiekęs didžiausios garbės ir visus stebines savo kūriniiais, nuolat sakydavo: "Aš dar tik mokaus".

Savo miegamajame kambaryje jis laikydavo marmuro gabalą, kad naktimis galėtų kalti statulas, jei jį užpultų nemiega.

Ižymusis prancūzų karo vadas Napoleonas buvo tikras darbo skruzdė.

"Darbas — tai mano gyvenimas", sakė Napoleonas. Darbas jam buvo visko pradžia ir pabaiga. Jis valgydavo paskubomis: 8 minutės pusryčiams, 15 min. pietums. Dažnai dirbdavo po 15 valandų nevalgęs. Jis nuolat mokydavosi, gilindavosi į kiekvieną dalyką. Knyga jo buvo nuolatinis draugas. Be abejonės tai buvo didelių gabumų ir nemaža talento vyras. Tačiau tie gabumai vargu ar būtų iškėlę jo vardą, jei dieną po dienos, valandą po valandos nebūtų dirbęs.

Edisonui tik 16 valandų darbas į pa-

rą ir didelis ryžtumas teleido tiek išradimų padaryti ir nemirtingojo vardą įgyti.

Pažiūrėkime į mūsų Vytauto Didžiojo gyvenimą. Kas galėjo jam prilygti kaip karo vadui, politikui, sumaniam valstybininkui, plačios Lietuvos kūrėjui ir gynėjui. Jis tapo Didžiuoju, nes nebuvo jam lygaus. Kodėl?

Štai ką apie jį kalba lenkų istorikas Dlugošas: "Jis, Vytautas, taip taupo savo laiką, — sako Dlugošas, jog jam nežūva nė viena valandėlė. Jis taip atydziai ir uoliai eina savo didžiojo kunigaikščio pareigas, kad net pietus valgydamas, arba keliaudamas, teisia savo valdinius, nagrinėja jų skundus, tvarko ir atlieka savo reikalus."

Taigi mūsų didysis valstybės vyras nepraleisdavo minutės veltui: nei savo rūmuose būdamas, nei į karo lauką vykdamas. Per visą savo gyvenimą Vytautas tegėrė tik vandenį, nevartodamas nei midaus, nei vyno, nei alaus, nei šiaip svaigiųjų gėrimų.

Kartą žymus Amerikos milionierius Vanderbildtas paklaustas, kur glūdi pasisekimo paslaptis, atsakė: "Čia nėra jokios paslapties, čia reikia tik dirbti, o nestovėti vietoje".

Garsusis prancūzų rašytojas Volteris dažnai paklaustas sakydavo: "Pasaulyje yra trys žodžiai: darbas, darbas, darbas".

Bažnyčia – Dangus miniatiūroje

5

Kun. Juozas Prunskis

SENAJAME Įstatyme randame žodžius:

— Aš išrinkau šitą vietą, kad mano vardas joje būtų amžinai, ir mano akys ir mano širdis.

Bažnyčia yra ta vieta, kur Viešpaties vardas amžinai garbinamas, kur Jo akys mato atėjusio žmogaus sopulį ir Jo širdis skuba su palengvinimu. Bažnyčia tai Dangus miniatiūroje. Joje sau buveinę turi Tas, Kurio neaprėpia nei Žemė, nei Dangus. Bažnyčia tai įamžinta malda. Tai tikėjimo aleliuja. Nobelio laureatas Alex Carrel bažnyčias vadina tomis ramybės salomis triukšmingame gyvenimo okeane. Bažnyčios mūsų gyvenime tai žvaigždės Danguje — jos rodo kelią; jos kaip saulė palaiko šilimą ir gyvenimą.

Lietuviai myli šventoves

Vienas rašytojas yra pasakęs:

— Dieve pagailėk tos tautos, kurios fabrių kaminai yra augštesni už bažnyčių bokštus.

Ne tiek svarbu čia bokštų ar kaminų augstis erdvėje, kiek svarbu kaip augšta vieta vienam ir kitam dalykui suteikiama žmogaus širdyje.

Lietuviai myli savo bažnyčias. Jie žino, kad ten nuėję jie prie klausyklos gali Kristaus krauju nuplauti savo supurvintą sielą. Jie žino, kad jų ateinant laukia altoriuje Meilės Kalinys, pats Viešpats iš meilės pasirinkęs glūdėti tabernakulyje, kad visada būtų pasiruošęs monstrancijos spinduliais sušildyti, atgaivinti vystančią žmogaus širdį.

Kai caristinės okupacijos metu Lietuvoje buvo uždrausta statyti bažnyčias, lietuviai niekaip negalėjo gauti leidimo pastatyti sau šventovę žemaitkiemy. Tada apylinkės ūkininkai slapta susimokė ir iš anksto paruošę medžiagą nakčia ją suvežė į miestelį ir per vieną naktį sustatė į kuklią, bet jiems labai mielą bažnytėlę.

KUN. DR. ANTANAS DEKSNYS,
East St. Louis lietuvių parapijos klebonas

Mūsų auka, skirta bažnyčiai statyti, išlaikyti — yra viena iš pačių gražiausių. Lietuviai tą jaučia. Štai, paskutiniu laikotarpiu išdygo naujos gražios lietuvių bažnyčios Clevelande, Montrealyje; išaugo puošnios koplyčios Putname ir Pittsburgu — seselių vienuolynuose. Dabar yra statoma nauja puiki lietuvių bažnyčia Marquette parke, Chicagoje, ir baigiama įruošti jauki tėvų marijonų koplyčia naujajame vienuolyno name, kur bus naujieji dienraščio Draugo rūmai. Tai štai, kaip gražiai pasireiškia tremties lietuvių meilė bažnyčioms. Daugelis geraširdžių skuba įrengti ten altorius, Kristaus Kryžiaus stotis, kielikus, monstrancijas, liturginius rūbus. Tie dalykai bus taip arti Viešpaties sosto tabernakulyje.

Maža parapija, meniška bažnyčia

Visiškai neseniai, rugsėjo 2 d., East S. Louis lietuvių parapijoje, kuriai taip

rūpestingai vadovauja kun. dr. Ant. Deksnys, pašventinta naujutė bažnytelė. Parapija nėra didelė — teturi tik 142 šeimas ir apie 30 pavienių asmenų. Tačiau visiems sutartinai dirbant išaugo graži lietuviška sventovė. Iš tolo miela matyti, kaip pro medžius į dangų stiebiasi bokštas, su lietuviško kryžiaus ornamentais. Didžiosiose duryse — lietuviška vytis ir amerikiečių valstybės ženklas. Lauko sienose galima matyti ornamentai, sudaryti iš vyčių kryžiaus

Švč. P. Marijos Nekalto Prasidėjimo altorius,
East St. Louis lietuvių bažnyčioje

ir Gedimino stulpų. Sienos viduje pastatytos iš paprastų plytų ir iš cemento blokų. Pilksva ir rusva spalva neblogai derinasi ir jaukus vaizdas net ir be tinko. Projektą bažnyčios sudarė arch. J. Mulokas.

Didžiajame altoriuje stambus suval-

kiečių kryžius su Kristaus kančios ženklais: vainiku aplink Kančią, jėtimi ir kareivių nešiotu kirviu ant ilgo koto. Prieš kryžių klūpo du angelai. Viskas — lietuvių Petro Vėbros išdrožta iš medžio. Dail. Vyt. Kašubos iš akmens iškalta Marijos statula — tokia rami, paguodžianti, su dvylika žvaigždžių aplinkui. Kitame šoniniame altoriuje — šv. Kazimieras, to paties dailininko sukurta statula, su kryžiumi ir lelija, su tikėjimo ir skaistybės simboliais rankose. Žemai kairėje — karališkas vainikas, kuris šventajam nebuvo svarbus, o augštai, dešinėje nuo jo, — kryžius, kuriam jis savo jaunas dienas skyrė.

Margaspalviai vitražai

Net ir lempos su tokiais puošniais lietuviškais ornamentais ir su nežymiai įtaisytais jose garsintuvais. Languose puošnūs dail. Vyt. Jonyno vitražai, vaizduojantieji Aušros Vartų, Šiluvos, Pažaislio, Krekenavos, Liurdo ir kitų įžymių vietų Dievo Motinas. Gražu, kad net trys tame mieste esą lietuviai gydytojai: Čerškus, Mogenis, Petrikas — kiekvienas įtaisė po vitražą.

Vyskupo žodis lietuviams.

Kai vyskupas A. Zuroweste šventino tą bažnyčią, jį labai šiltai išgyrė lietuvius už jų tokį sutartiną darbą, palygino Marijos (kurios vardu ta bažnyčia pastatyta) kančias su Lietuvos, stiprino viltis, kad Lietuva bus laisva, bažnyčią pavadino meisterišku kūkiniu ir jos statytoją kun. dr. Ant. Deksnį iškėlė už jo nuopelnus.

Daug nusipelno visi, kurie dedasi prie mūsų didžiųjų tikėjimo ir meno paminklų — banyčių — statymo, puošimo ir palaikymo.

Senas pranašavimas

Dar prieš 167 metus vienoje knygoje buvo išdėstytos Romos imperijos žlugimo priežastys, kurios gana būdingos ir šiais laikais: smarkus skyrybų augimas ir tuo būdu šeimos pagrindų bei namų židinio ardymas, įvairių mokesčių didėjimas,

nerūpestingas gyvenimas ir žiaurėjas sporto azartas, milžiniškas ginklavinimas, vis daugiau ir labiau gendantis žmonių masė, yra viduje, daugybė religijų ir sektų, kurių neprisilaikoma.

(Fab. Naz.)

BOSCO STEIGIA NAUJĄ KONGREGACIJĄ

O. Labanauskaitė

Įtvirtinęs saleziečius kaip vienuolišką bendruomenę moderniškuose drabužiuose, kun. Bosco pradėjo domėtis ir tais prašymais, kurie jį ragino steigti ir moterišką vienuolišką bendruomenę neturtingomis ir apleistomis mergaitėmis rūpintis.

Pirmuosius žygius šventasis kunigas pradėjo 1871 metais gegužės mėnesyje. Jis sušaukė vyrų saleziečių draugijos tarybą ir taip pareiškė: „Ne vienas žymus asmuo mane jau kelis kartus ragino susirūpinti ir mergaičių auklėjimu. Iš tikrųjų, ir jų sielas reikėtų vesti išganymo keliu. Jeigu aš sekčiau savo asmeniškais polinkiais, to apaštalavimo nepradėčiau; bet kadangi raginimai eina iš tokių žmonių, kurių patarimo negalima neklausyti, tai bijau priešintis Dievo Apvaizdai. Todėl ir sušaukiau jus tą klausimą pasvarstyti. Turime nuspręsti taip, kaip reikalaus Dievo garbė. Prašyčiau per šį mėnesį visas maldas skirti ta intencija.“

Saleziečių tarybos nariai išsiskirstė melstis ir kietai galvoti, nes taip jų vyriausias vadas buvo įsakęs. Sumanymas jiems gal jau nebuvo naujas, bet atsakomybė dėl apsisprendimo buvo didelė. Tuo labiau, kad pats Bosco nerodė tam reikalui didelio entuziazmo. Kai po mėnesio jie vėl susirinko pas Bosco savo nuomonės pasakyti, tai ji buvo teigiama ir vieninga. Kun. Bosco padarė išvadą, jos Dievo Apvaizda nori, kad būtų vyrams saleziečiams panaši seserų kongregacija mergaitėms auklėti.

Tą darbą jis nutarė pradėti Mornezos miestely. Mat, ten jau ilgokai gyveno salezietis kunigas Pestarini, kuris jau senokai buvo įsteigęs Nekaltojo Prasiždėjimo Dukterų Sąjungą. Jos narės gyveno šeimose, bet buvo išipareigojusios siekti krikščioniškosios tobulybės sekant evangelijos patarimus. Reikėjo tik jas suvesti gyventi į bendruomenę ir įpareigoti įžadais.

Kun. Bosco pranešė savo draugui Mornezos miestelyje apie tarybos nutarimą, kuris šiam pastarajam buvo labai netikėtas. Jis ten buvo pradėjęs statyti ir mokyklai didelius namus, kurie turėjo atitekti naujai seserų kongregacijai. Vis tai buvo nemalonios staigmenos, bet kadangi tai buvo parėdymai kun. Bosco, kurį kun. Pestarini labai gerbė, tai nesipriešindamas nusilenkė ir pradėjo sumanymą vykdyti.

Tuo tarpu pats kun. Bosco vėl turėjo progos vykti Romon ir matytis su popiežiumi Pijum IX. Jam jis pasakė ir šią naują savo sumanymą. Per pirmą susi-

tikimą popiežius savo nuomonės nepasakė, bet kai Bosco jį aplankė antrą kartą prieš namo išvykdamas, tai gavo Pijaus IX pritarimą ir pavedimą surašyti naujai kongregacijai regulą ir pradėti ją organizuoti. Popiežius nurodė ir pagrindinius dalykus, kurie turėtų būti naujosios seserų kongregacijos reguloje. Ji turėjo būti kun. Bosco ir saleziečių globoje. Nurodęs tik pačius pagrindinius dalykus, popiežius patarė neapsikrauti smulkmenų kalnais, nes tos formalybės užmuš dvasią ir sumažins

naujojo kūrinio veržlumą, kuris turėjo būti didelis, nes jam skiriama apaštala-vimo darbas.

Regulos apmatai buvo pasiūsti kun. Pestarini, kuris neilgtrukus Nekaltojo Prasidėjimo Dukterų Sąjungą pavertė vienuoliška bendruomene. Pirmiausiai tik keturios narės pradėjo bendrą gyvenimą, bet greit susirinkusios 27 mergaitės išsirinko valdybą pagal naujosios regulos tvarką. Vyresniąja buvo išrinkta Marija Mazzarello, gavusi 21 balsą. Ši atsisakė, bet kitų labai prašoma sutiko tas pareigas laikinai eiti, tik kun. Bosco įsakoma ar skiriama. Reikalai vėliau taip susitvarkė, kad ji tapo pirmąja naujosios kongregacijos vadove.

Pradėjus vienuolišką bendruomenę, reikėjo jai tinkamos pastogės, nes senosios brolijos nameliai, kuriuose apsigyveno pirmosios būsimosios vienuolės, buvo labai maži ir greit nebegalėjo sutalpinti kandidačių. Ir tas klausimas greit išsirišo netikėtai ir nenumatytai — kaip ir daugelis kitų reikalų, prie kurių buvo pridėta kun. Bosco ranka.

Atsitiko štai kaip. Mornezės klebonija buvo jau tokia sena, kad kiekvienas didesnis vėjo pūstelėjimas galėjo ją pavertti. Klebonas maldaute maldavo salezietį kun. Pestarini, kad tas perleistų bent laikinai jam seserų apgyventus mažus namukus, o seseris perkeltų į naujai pastatytus mokyklos rūmus. Pestari-

ni gerai žinojo, kad tokia buvo ir kun. Bosco mintis, tik vis buvo laukiama su jos įgyvendinimu, nes mokyklos namai buvo statomi parapijos žmonių aukomis ir jai buvo skirti. Klebonui spiriant, seserys perkeltos į mokyklos patalpas, o klebonas užėmė seserų namus. Parapija sukilo, bet kai sužinojo, jog taip norėjo ir kun. Bosco, tai nusileido ir vėliau nesigailėjo taip padariusi. Kun. Bosco jau tada buvo laikomas šventu žmogumi, ir jo prašymai bei pageidavimai vykdomi kiek išgalint.

Kun. Bosco naująją vienuoliškąją bendruomenę pavadino Marijos Krikščionių Pagalbos Dukterims, nes norėjo, kad naujoji kongregacija būtų gyvas padėkos paminklas Marijai už visas jam iš Dievo išprašytas malones. Pirmosios vienuolės padarė įžadus 1872 metais rugpjūčio 5 d. Jų buvo vienuolika. Dalyvavo ir iš ligos pakilęs kun. Bosco. Jis joms ta proga papasakojo daugybę įvykių, kurie aiškiai rodė, jog naujosios kongregacijos atsiradimas yra Dievo Apvaizdos darbas. Bosco nepagailėjo naujosioms vienuolėms patarimų kaip atsilyginti Dievui už pašaukimą į naująją vienuolišką bendruomenę.

Taip pasodintas Bažnyčios lauke naujas medis, kurio šaknys tiek senos, kiek sena ir evangelija, bet kurio lapai ir žiedai turės naujas spalvas ir naujus kvapus.

NE TAIP SVARBU, BET ĮDOMU

▼ Belgijoje moterys neturi teisės balsuoti, vienok moteris gali būti išrinkta parlamento atostove. Belgija nėra vienintelis kraštas kur moteris neturi teisės politikuoti. Negali moterys balsuoti šių valstybių: Šveicarijos, Meksikos, Egipto, Kolumbijos, Ispanijos, Bolivijos, Čilės.

Prieš pirmąjį Pasaulinį karą tik 4 kraštuose moterys galėjo balsuoti. Suomija buvo pirmoji valstybė, kuri moterims pripažino lygias teises, tai buvo 1906 m. Didžioji Britanija moterims pri-

pažino balsavimo teises 1923 m., Prancūzija 1945 m., Japonija 1946 m.

JAV balsavimas esti laisvas. Balsavimas didelio % nepasiekia. Tačiau yra visa eilė valstybių, kur balsavimas — privalomas, būtent:

Australija, Belgija, Urugvajus, Austrija, Naujoji Zelandija ir Brazilija. Italijoje nėra privalomas balsavimas, bet kurie piliečiai neina balsuoti, stropiai sekami, raginami ne tik žodžiu eiti balsuoti, bet ir specialiais laiškeliais.

ŠVENTOJI GERMANA

Joseph A. Keener

19.

TAIP pat Germana nežinojo, kad jos paveikslui bus skirta ypatinga vieta Vatikane; ji nepagalvojo, kad net karališkos šeimos mels ją malonių; kad pasaulio galingieji ir vargšai trokš patirti nors truputį jos dangiškosios garbės.

Anais laikais, Germanai ilsintis tamsoj daržinėj ant lapų ir stagarų krūvos, esant vienišai, ligontai ir išsisėmusiai nuo alkio bei mušimo, — niekad jai neužklydo mintis, jog ateis tokia diena, kada pats šv. Tėvas su pagarba klūpės prieš ją, kad kardinolai, arkivyskupai, vyskupai, prelatai ir kunigai — tūkstančiais suplauks į Romą, pareikšti jai savo pagarbą. Taip pat ji nenujautė, kad šimtas tūkstančių pasauliečių žmonių dalyvaus jos garbei skirtose kanonizacijos iškilmėse, kad tūkstantis varpų skambės ir dešimtis tūkstančių lempų žibės jos garbei. Lygiai ji nežinojo, kad didinga muzika bei džiaugsmingi himnai skelbs jos išaugštinimą. Visi tie dalykai tada buvo visiškai paslėpti nuo jos žinojima bei nujautimo.

Germanos kanonizacija buvo iškilmingai atšvęsta taip pat ir Prancūzijoje: Tulūzos mieste ir Pibrake. Žmonės vėl nesuskaitomais būriais plaukė į Tulūzą ir Pibraką, lygiai su tokiu pat nepaprastu šventišku nusiteikimu kaip ir minint jos beatifikacijos iškilmes.

Tulūzos gyventojai sumanė pastatyti šv. Germanai akmeninį paminklą, norėdami tuo išreikšti jai savo meilę bei pamaldumą.

Šis sumanymas buvo įteiktas vietos Arkivyskupui, kuris ne tik mielai davė savo pritarimą, bet dar pats asmeniškai priėmė pareigą rūpintis projekto įvykdymu.

Tuo įsisteigė tam tikslui aukų rinkimo fondas. Žmonės šiam reikalui džiaugsmingai ir gausiai aukojo. Tokiu

būdu, visai trumpu laiku buvo surinkta 60 tūkstančių frankų suma.

Du garsūs Tulūzos menininkai skulptorius Falginieras ir architektas Pujolas sutiko paruošti paminklo planą.

Šv. Germanos paminklui vieta buvo išrinkta šv. Jurgio aikštėje, — senoj ir ramioj vietoj, pačiame miesto centre.

Praslinkus 10 metų po kanonizacijos, šv. Germanos statula jau stovėjo ant puikiai išpuošto pedestalalo ir tais pačiais metais buvo iškilmingai pašventinta.

Statula vaizdavo šv. Germaną besimeldžiančią, o prie jos kojų ilsėjosi avinėlis. Paminklo papėdė buvo iš balto akmens ir puikiai bei rūpestingai papuosta meniškais raižiniais, įrašais ženklais ir kelių pakopų fontanais bei gėlių lovelėmis.

Kai tik šv. Germanos statula buvo atidengta, — didžiausios žmonių minios tuo pradėjo galingai reikšti savo nuširdų džiaugsmą. Žmonių gi susirinko begalės: buvo perpildyta ne tik šv. Jurgio aikštė, bet ir aplink esanti teritorija.

Tulūziečiai buvo nepaprastai laimingi, turėdami savo mieste šv. Germanos puikų paminklą. Tas jų mylimos šventosios atvaizdas, įamžintas kietame marmure, pasidarė visų labai mylimas ir tapo šio miesto kasdieninio gyvenimo dalimi. Prie šv. Germanos paminklo buvo galima matyti ne tik žaidžiančius vaikus, bet čia stapteldavo ir dauguma praeivių, mesdami žvilgsnį į mylimą šventąją ir nors trumpai, bent mintyje, meldamiesi į ją. Čia ateidavo ir jauni, besimylį žmonės, kad jų meilė būtų kuo tyresnė ir šventesnė. Čia motinos atnešdavo savo kūdikius, meldamos jiems šv. Germanos palaimos bei sveikatos. Praeidami darbininkai, nors ir skubėdami į darbą, irgi sveikindavo šv. Germaną. Tokiu būdu, šv. Germana visu pilnumu įsijungė į šio miesto gyventojų darbštą ir judrą kasdieninį gyvenimą,

laimėdami žmonių pasitikėjimą ir širdis.

Universiteto studentai taip pat ateidavo pas šv. Germaną, kuri niekad nemokėjo nei skaityti, nei rašyti. Bevaikės poros ateidavo maldauti ją, kad susilauktų šeimos, kreipdamiesi į ją, kuri gyvenime buvo nenorima ir nemylima. Lygiai ir neturtingieji bei vargšai melsdavo duonos tą mergaitę, kuri gyvendama žemėje nuolat kentė alkį, negaudama pakankamai maisto ir kuri dalindavosi paskutine duonos pluta su kitais alkanaisiais.

Tulūzos gyventojai prie Germanos paminklo sausio mėnesį atnešdavo žibuoklių, o birželio mėnesį — gvaizdikų. Gi ištisų metų bėgyje jie atnešdavo čia

savo širdis, savo rūpesčius, viltis, skausmus ir troškimus. Ir visi, kurie tik čia atsilankydavo, — jausdavosi nuostabiai šv. Germanos rankos paliesti.

Tačiau Germana, iškentėjusi tiek daug įvairiausių persekiojimų žemiška me gyvenime, — nebuvo laisva nuo jų ir po mirties. Net ir po kanonizacijos, šioji maloni bei šventa mergaitė buvo nekartą persekiojama. Kaip žinome, Prancūzų Revoliucijos metu, Germanos kūnas be pagarbos buvo įmestas į negesintų kalkių duobę. Dabar gi, praėjus 14 metų nuo jos paminklo pastatymo šv. Jurgio aikštėje, Tulūzoje, — šis puikus mylimos šventosios prisiminimas buvo išniekintas ir sunaikintas.

Vertė kun. J. Petraitis, MIC.

Septynių Marijos skausmų šventė

EVANGELIJOJE šv. Jonas užrašė, kad "prie Jėzaus kryžiaus stovėjo jo motina" ir kad "Jėzus, pamatęs motiną ir stovintį mokinį, kurį jis mylėjo, tarė savo motinai: Moteriške, štai tavo sūnus."

Tuo metu įvyko tai, ką buvo pranašavęs prieš 33 metus vyriausias kunigas Simeonas: "Ir tarė jo motinai Marijai: Štai, šitas pastatytas nupuolimui ir atsikėlimui daugelio Izraelyje ir kaip ženklas, kuriam bus prieštaraujama. Ir tavo pačios sielą pervers kalavijas, kad būtų atidengtos daugelio širdžių mintys." (Luko 2, 34-35)

Šventieji apmąstydami Jėzaus kančią, atsimindavo ir Marijos skausmus. Savo užuojauta apimdavo Marijos sielos skausmus, jos kančias, sielvartus, mylinčios motinos liūdesį. Iš to kilo gražiausios giesmės, k. a. "Stovi motina gailinga" ir kitos, kurios atpasakoja Marijos skausmus, stovint po kryžiumi.

Tryliktoje šimtmečio septyni servitų kongregacijos įkūrėjai savo pagrindiniams mąstymams pasiėmė Marijos skausmus. Dėl to pradėta kalbėti apie Septynis Marijos Skausmus: 1. Marijos

sielos skausmas, kai ji išgirdo senelio Simeono pranašystę; 2. kai Marijai teko nakčia keltis ir bėgti Egiptan, gelbstint kūdikėlį nuo žmogžudžių; 3. Marijos skausmas, beieškant tris dienas dvylikos metų Jėzaus, pasilikusio Jeruzalės šventovėje; 4. Marijos skausmas, kai sutiko savo mylimąjį Sūnų, benešantį kryžių į nužudymo vietą; 5. Motinos skausmų jūra, kai ji pamatė prikalta prie kryžiaus ir mirštantį savo dieviškąjį sūnų; 6. Jos sielą varstė kalavijai, kai ji laikė mirusį Išganytoją ant savo kelių, stebėdama jo žaizdų gausybę; 7. Marijos skausmus palaidojant savo brangiausiąjį turtą — Jėzų Kalvarijos uoloje.

Marijos skausmų šventė buvo įvesta Koelno provincijos santarybos nutarimu 1423 metais, būtent, tais laikais, kai klaidatikiai husitai naikino kryžius ir Sopulingosios Motinos atvaizdus. Popiežius Benediktas XIII paskyrė 1725 m. atminti Marijos Sopuliams penktadienį prieš kančios sekmadienį. Pop. Pijus VII paskyrė 1814 metais antrą Marijos Sopulių šventę trečią rugsėjo sekmadienį, o dabar ji perkelta į rugsėjo 15 dieną.

MANO TĖVO PATARIMAI

Vladas Mingėla

Dorovingumas, Dievo baimė ir labdarybė jokių būdu nesuderinami su neveiklumu ir tingėjimu.

Bendraudamas su išmintingais, šviesaus proto žmonėmis, kartais ir bukaprotis gali tapti protingesnis arba išmintingesnis, jei jis yra kuklus ir savo menkystę pripažįsta; bet, tuo tarpu, niekuomet negali tapti protingesnis beprotis, kuris visur ir visuomet save iškelia į išminčių augštybes.

Savo veiklai, darbams ir poelgiams pavyzdžių reikia ieškoti bent lygių sau ar augštesnių už tave žmonių tarpe.

Tikras noras rasti tiesą, bei išaiškinti tai, kas yra tikrai neaišku, sunkiai suprantama, galų gale prives tave prie sunkiausių dalykų išaiškinimo, prie laimėjimo.

Pagyros, kitų žmonių apkalbėjimas arba pataikavimas užtemdo tiesą ir sėja nedorovingumą. Būk atsargus žodžiuose: kalbėk tik tai, kas tau yra gerai žinoma bei suprantama.

Tik vienas tavo tartas žodis — savo vietoj tau gali atnešti garbę, bet ne vietoj tartas, nesąmoningas — tuščias, žodis išaiškins tavo menką išsilavinimą ir nežinojimą.

Ginčas tik dėlto tampa žiaurus, kadangi besiginčiją užsidega neapykantos ugnimi, be to, praranda šaltą kraują ir protą, ir iš visų jėgų stengiasi įskiepyti viens kitam savo piktą nuotaiką.

Geras žmogus ieško gamtoje ir visame jį supančiame pasaulyje viso to, kas jį jungia su jį supančiais žmonėmis; piktas ir nedoras žmogus vis knysas ir ieško viso to, kas jį toлина nuo jį supančių žmonių.

Gyvenime yra tik du keliai, kuriais keliauja žmonija: išmintingieji, gyveną Dievuje, žmonės džiaugsmo kupinom širdim, su švaria sąžine keliauja gėrio keliu ir vis kyla augštin, jų iškilimas matuojamas gerais darbais, pasiaukojimu, labdaringumu ir proto šviesumu.

Blogi žmonės, kasdieną keikia Die-

Madona

Sano di Pietro

vą, įsuka į blogio kelią. Jie niekad nesi-stengia pažinti tiesą, gėrį. Tokie žmonės savimylės naštos slegiami eina vis žemyn ir galiausiai paskęsta blogyje ir tamsoje bei nežinojime.

Kur širdis valdo protą dažnai įvyksta baisūs nusikaltimai, kurie nuveda žmogų į pražūtį.

Proto valdoma širdis — jausmai veda į gėrį, į šviesą, kol galiausiai pasiekama dieviškojo kalnyno žavioji širšūnė, kur viešpatauja šventasis gyvenimas ir dieviškoji laimė, dieviškos išminties apšviesta.

Stenkis pažinti išminčius tikslu pažinti tiesą, kad galėtum įžengti į šviesos kelią, stenkis iš jų išmokti daugiau žinojimo, bet gink Dieve niekad nebandyk pats juos mokyti.

Mokslas, menas ir bet kuri politinė ar kt. veikla ar darbas tik tuomet pateisina savo paskirtį, jeigu veda žmoniją prie tikro gėrio, grožio į Dievą, be to, jeigu atneša žmonijai naudą.

Laikyk save pašauktu kurti, dirbti ir įvykdyti svarbią gyvenimo misiją — paskirti žmonijos labui; tačiau jeigu tu kitaip galvotum, nebusi užsitarnavęs atitinkamo atpildo pas Dievą.

Tikrą žmogaus asmenybės vertę, jo būdą ir trūkumus galima tiksliai nustatyti tikrai nelaimės metu. Todėl sprendime apie žmogų tik iš sunkumų, nelaimės ir pavojų. Tais atvejais jis parodo savo tikrą veidą be kaukės.

Didelė išmintis ir laimė, jeigu žmogus eina išskiestom rankom į mokslą, meną, labdarybės veiklą. Tuo tas žmogus lavina savo protą, augština savo sielą.

Protiniai užsiėmimai — pratimai maitina, tobulina, turtina, bet jokių būdu nepasotina žmogaus protą: jis visados yra ir bus alkanas žinojimo šviesos.

Veiki ir kurki nuoširdžiai ir teisingai. Elkis garbingai ir pasiaukojančiai. Niekad nesirūpink, kas tavo darbus įvertins ir, iš viso, ar apsimoka veikti ir dirbti? Žinok, jog tavo darbai tikrai bus įvertinti ir iškelti tikrai bešališkų asmenybių. Jūsų gyvenimo nuopelnai bus sveriami bešališkų teisėjų ir Dievo. Geri jūsų žodžiai, gražios kalbos — turi mažą vertę. Tuo tarpu geri ir nuoširdūs darbai gali tave iškelti augščiau mirties.

Išorinis pasaulis, žemiški turtai menki — mažaverčiai ir pigūs — greit praeina; vidaus pasaulis — dvasios pasaulis ir tavo siela tai tikrai didingos ir amžinos vertybės, bet ne visi tai supranta... Išmintingasis užtat rūpinasi daugiau savo siela, vidiniu pasauliu, o išorinį pasaulį paniekina.

Nelaimė dažnai pasidaro be išeities ne todėl, kad ji baisi, kad ji didelė, bet dažniausiai todėl, kad tavo baimė yra kur kas didesnė, nei toji nelaimė ar nepasisekimas.

Po didelių sukrėtimų, nelaimės pergyvenimų, kas tampa sąžiningesnis, ge-

resnis, skaistesnis, pamaldesnis — tas neturi gailėtis viso to, kas įvyko: ir ko jam gailėtis, jeigu nelaimė atnešė didelę naudą.

Žmogaus siela — tai lobynas, sandėlis, kur sukrauti visi jo dvasios turtai. Tą lobyną prikovęs žmogus skaisčiais ir labai gražiais dvasios turtais, pajunta viso gyvenimo grožį ir nuo to meto nepaliaujama srove, per visą jo likusį gyvenimą, sruvena laimė.

Dorovinio kritimo žemesnis laipsnis glūdi tiesos baimėje. Užtat apverktinai menkas tas žmogus, kurs bijo tiesos ir pataikauja melui.

Yra daug žmogaus priešių, bet didžiausias jų — jo paties aistros. Savo aistras reikia sugebėti nugalėti. Aistra — kaip gaisras, jeigu įsiliepsnojo sunku ir užgesinti. Jei sugebėsi nugalėti savo aistras, pašvęsi save tobulėjimui, tu tikrai būsi patenkintas ir laimingas, kadangi tu būsi savo norų ir geidulių valdovas.

Išmintingas įvertina kieno nors tartus žodžius, jų sąvokas, ne iš to, kas tuos žodžius tarė, bet pagal jų turinį ir reikšmę.

Jel mokėsi pasinaudoti savo proto ir rankų vaisiais, be to, mokėsi aplenkėti ir nepriimti širdin įvairių nemalonumų, didelių ir mažų, tuo pačiu tau pavyks rasti laimės paslaptį.

Triuškind ir stenkis nugalėti savo priešus vien gėriu, gerais darbais ir labdaringumu. Daugumas tavo priešių po kurio laiko taps draugais.

Daug džiaugsmo turėsi, jei sugebėsi nugalėti savimybės jausmą ir nesigailėsi naudos ir laimės savo artimui.

Ginče mestus įžeidimus, gražink tam, iš ko jie išėjo. Drąsiai ginkis. Smarkiai atsikirsk. Ginkis protingai, šaltai, bet energingai. Stenkis būti ramus. Stenkis išlaikyti savo veidą normaliai atrodančiu: kad nemuštų tau kraujas į galvą. Reikia mokėti susivaldyti. Atsimink, kad ginčas neturi nueiti iki stambaus kivirčio. Kivirčas duoda blogas pasekmes — ūgdo neapykantą. Mokėk ginčą privesti prie teigiamo galo.

(Bus daugiau)

Su Mūsų Bendradarbiais

Mieli Laivo Skaitytojai

Pereitą kartą "LAIVE" paskelbėme pavardes pirmųjų aštuonių asmenų, kurie aukojo vieno kambario įrengimui naujame Tėvų Marijonų Vienuolyne.

Po to dar aštuoni "LAIVO" Skaitytojai bei Skaitytojos taip pat atsiuntė savo didesnę ar mažesnę auką tam pačiam tikslui. Štai jų pavardės:

Petrauskas, Motiejus	\$100.00
Ješkevičius, Jos. N.	 25.00
Ralys, Mrs. U.	 20.00
Mučinskas, Augustinas	 10.00
Sister Mary Bibiana	...5.00
Skimėnis, Mrs. Anna	 5.00
Benediktavičius, Br.	 2.00
Šulaitis, Leo	...2.00

Visiems šiems Aukotojams ir Aukotojoms tariame širdingiausią ačiū! — Ypatinga gi padėka priklauso Motiejui Petrauskui už tokią stambią auką!

Iki šiol iš "LAIVO" Skaitytojų jau yra gauta \$285.00, minėto kambario įrengimui. Taigi, jau beveik pusė reikalingos sumos yra surinkta! Tačiau dar gerokai trūksta iki \$500.00!

Todėl tie "LAIVELIO" Skaitytojai bei Skaitytojos, kurie dar neprisidėjo prie šio dalyko, o vis dėlto norėtų ir galėtų nors šiek tiek tam reikalui paaukoti, yra mielai prašomi savo aukas siųsti šiuo adresu:

Kun. Antanas A. Ignotas, MIC.
"LAIVO" Redaktorius
2334 So. Oakley Avenue
Chicago 8, Illinois.

—o—

Mr. ir Mrs. Charles Nation iš Evanston, Ill., paaukojo T. T. Marijonų vienuolyno ir "Draugo" spaustuvės statybai 100 dolerių. N. N. (prašė pavardės neskelbti) iš Chicagos paaukojo tam pačiam tikslui 100 dolerių. Marijonai ir Statybos fondo direktoriai taria geradariams ačiū.

Marijonų Bendradarbių Draugijos Amžina Narė

A. † A.

JOSEPHINE MECIŪNAS

A. a. Josephine pasimirė Viešpatyje birželio 20 d., 1956 m. Gyveno 21115 45 Dr., Bayside, N. Y.

Tėvai Marijonai už a. a. Josephinos sielą atlaikys dvejas šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jos sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

—o—

Marijonų Bendradarbių Draugijos Metinė Narė

A. † A.

MARIJA MARTIN

A. a. Marija pasimirė Viešpatyje rugpjūčio 1 d., 1956 m. Gyveno 317 So. 2 Ave., Maywood, Ill.

Tėvai Marijonai už a. a. Marijos sielą atlaikys dvejas šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jos sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

—o—

Marijonų Bendradarbių Draugijos Metinis Narys

A. † A.

JONAS LUKASAVAGE

A. a. Jonas pasimirė Viešpatyje rugpjūčio 11 d., 1956 m. Palaidotas šv. Jono kapinėse Worcester, Mass. Gyveno 45 Providence St., Worcester, Mass.

Tėvai Marijonai už a. a. Jono sielą atlaikys dvejas šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jo sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

Žinios iš lietuviškojo pasaulio

• **Prelatas P. Marcinkus** keliamas **Kanadon.** Prelatas Povilas Marcinkus yra paskirtas Apaštališkosios delegatūros Ottawoj, Kanadoj, sekretoriumi. Jis perkliamas iš La Paz, Bolivijos, kur pernai buvo pasiųstas Apaštališkon nunciatūron. Taip pat pernai šis mūsų tautietis buvo pakeltas prelatu.

Jaunasis Vatikano diplomatas yra gimęs ir augęs Cicero, Ill. Lietuvių parapijoje baigęs pradžios mokyklą, įstojo į prirengiamąją kunigų seminariją Chicagoj ir Mundelein seminariją. Kardinalas, pastebėjęs lietuvių jaunuolio gabumus, pasiuntė jį į Romą tęsti studijų. Išėjus augštąjį mokslą ir gavus daktarata, jis buvo paskirtas Vatikano užsienio tarnybon, kurioj puikiai užsirekomendavo.

• **Neleido lankytis Lietuvoje, Latvijoje ir Estijoje.** Šių metų vasarą grupė Jungtinių Amerikos Valstybių rabinų gavo leidimą lankytis Sovietų Sąjungoje. Lankydamiesi Sovietų Sąjungoj, Amerikos rabinai norėjo apsilankyti pavergtoje Lietuvoje, Latvijoje ir Estijoje. Tačiau Pabaltijo valstybėse lankytis Amerikos rabinams leidimas nebuvo duotas, motyvuojant, jog Vilniuje ir kituose Pabaltijo valstybių miestuose, "smarkiai nukentėjusiuose nuo buvusio karo", dar vis trūksta viešbučių ir iš viso karo sugriautas gyvenimas dar nesąs atsigavęs.

• **East St. Louis** lietuvių naujosios bažnyčios pašventinimas praėjo labai iškilmingai. Apeigas atliko vysk. Albert Zuroweste. Buvo šventinama iš lietuviškų rūtų padarytu krapylu. Po šventinimo pats vyskupas pirmą kartą tos diecezijos lietuvių bažnyčioje celebravo pontifikalines šv. Mišias ir pasakė pamokslą, išgirdamas parapijos klebono kun. dr. A. Deksnio uolumą, darbštumą, primindamas Lietuvos kančias, žadindamas laisvės viltis. Naująją bažnyčią pavadino meisterišku kūriniu. Lietuviškai pamokslą pasakė kun. dr. J. Pruns-

kis. Į iškilmes prisirinko tiek žmonių, kad vos beįstengė sutalpinti gražioji nauja bažnyčia. Iš Chicagos buvo atvykę bažnyčios projektuotojas arch. J. Mulokas, medžio dailių darbų kūrėjas skulptorius Petras Vebra, kun. dr. P. Celešius, kun. dr. I. Urbonas, Br. Kviklys ir eilė kitų. Per pamaldas šalia jautrių choro balsų iškilmes padidino ir atvykęs solistas St. Baranauskas. Jis taipgi dainavo ir toje labai sėkmingoje parapijos vakarieneje. Dalyvavo eilė amerikiečių prelatų, klebonų ir taipgi artimieji lietuviai kunigai.

• **Tėvas Rigney**, buvęs Pekino universiteto rektorius ir 4 metus kalintas Kinijos kalėjimuose, kiekvieną ketvirtadienį per Chicagos televizijos 7-tą kanalą kalba apie pergyvenimus raudonajam pragare ir kviečia Kinija suinteresuotų svečių pasikalbėjimui. Vienoj programoj buvo pakviestas kun. P. Urbaitis ilgai dirbęs misijose Kinijoje, taipgi bolševikų kalintas.

• **Jess Kižis** filmavo konvenciją. Movietone News ir 20 Century Fox Filmų kompanijos atstovas Jess (Juozas) Kižis buvo atvykęs iš Hollywoodo į Chicagą filmuoti Demokratų konvenciją. Filmos dabar rodomos Amerikos teatruose. Jess Kižis yra pagaminęs keletą nuosavų filmų.

• **Šv. Kazimiero parapija** Venezueloje. San Casimiro vardo miestelyje, Venezueloje, parapijos bažnyčia yra paskirta Lietuvos globėjo švento Kazimiero garbei. Šios bažnyčios altorių puošia švento Kazimiero statula, į Venezuelą iš Ispanijos atgabenta 1928 metais.

• **Kun. Tomas Žiūraitis**, domininkonas, perkeltas naujoms pareigoms į Oxford, Mich. Nuo rugs. 30 dienos pradės čia vienoje mokykloje dėstyti teologiją ir kalbas.

• **Iš Sibiro grįžo į Lietuvą** dar šie kunigai: Jurgaitis, Rauda, P. Kuzmickis, Silickas, Semaška, Gudavičius, Žukas.

ŽINIOS *is katalikiškojo pasaulio*

• **Katalikų laikraštis skundžiasi.** Vienas Lenkijos komunistų laikraštis nusi-skundžia, kad daugelis partijos pareigūnų yra iš vardo bedieviai. Daugelis komunistų partijos narių nuošaliose bažnyčiose slapta dalyvauja Mišiose ir neša krikštyti savo vaikus.

Mūsų "oficialieji" bedieviai, — rašo toliau laikraštis, — prieš įeidami į bažnyčią, apsidairo į visas puses ir meldžiasi namuose, užsidarę langines. Turime pripažinti — baigia straipsnį laikraštis, kad Katalikų Bažnyčia Lenkijoje nėra baili, o tebetęsia savo kovą su ta pačia energija.

• **Popiežius Pijus XII** š. m. spalio 7 dieną paskelbs popiežių Innocentą XI palaimintuoju. Innocentas XI mirė 1689 m. Byla jo beatifikacijai buvo pradėta 1714 m., truko visą aštuonioliktą amžių, paskiau buvo atidėta ir tik dabar pristatyta iki galo.

• **Atsivertė generolas.** Britų generolas Sir Miles Dempsey, 59 metų amžiaus, atsivertė į katalikybę. Jis yra gimęs Airijoje, prieš 8 metus vedė katalikę žmoną. II Pasaulinio karo metu vadovavo antrajai britų armijai.

• **Prancūzijos komunistas Liurde.** Nicoje, Prancūzijoje, Louis Olivari buvo komunistų ratelio pirmininkas. Jį ištiko nelaimė — suparaližavo jam visą dešinę pusę. Jį ėmėsi gydyti ligoninė, kurioje jis buvo elektrotechnikas. Po dviejų — trijų mėnesių, kaip jis pasakojo laikraščiui "Paris Presse", jo sveikata negerėjo. Jam patarė ligoninės kape-lionas keliauti į Liurdą. Jis atmetė mintį, bet paskiau persigalvojo ir nuvyko. Liurde jis nusileidęs į šaltą vandenį, kur buvo ir vietas aklas vaikas. Tas vaikas buvo čia jau penktas kartas ir jo besimeldžiančios lūpos jam padariusios tokį įspūdį, kad jis sušukęs: "Dieve, jei esi, padėk šiam vaikui, kuriam pagalba labiau reikalinga kaip man". Kai tik tuos žodžius jis pasakęs, jis pasijutęs nusil-

pęs, ir jį ištraukė iš vandens. Atsigavęs jis pasijutęs galįs vaikščioti ir vartoti savo dešinę ranką.

Gydytojai sako, kad galėjo jam pagelbėti šalto vandens šokas, jei jis buvo paraližuotas tik neuroziniu būdu. Bet jis tiki stebuklu. Nuo jo dabar pasitraukę visi buvę draugai komunistai.

• **Oksfordo universiteto** studentų tarpe anketos būdu pravestas apklausinėjimas rodo, kad šiandien šio universiteto studentų religingumas yra gilesnis, negu jis buvo prieš 20 metų. 63% studentų reguliariai atlieka savo religines pareigas. Tas pats reiškiny pastebimas Cambridge ir kituose Didžiosios Britanijos universitetuose.

• **Moters kova už padorumą.** Salem mieste, Oregone, Mrs. J. Pfeifer iš Silvertono pastangos kovoti su nepadoria literatūra, parduodama šiame krašte ir lengvai randama laikraščių ir žurnalų budelėse, atnešė vaisių.

Marion (Oregone) apskrities prisiekusiųjų teismas nubaudė du laikraščių ir žurnalų pardavėjus ir platintojus, kurie pardavinėjo žemos moralės žurnalus, netinkamus komikus ir kt. nepadorią literatūrą. Kovoje už padorumą daugiausia pastangų padėjo minėtoji moteris, Kolumbo vyčiai, Amerikos Katalikės dukterys, dvasiškosios narai ir kiti padorūs miesto piliečiai, susidomėję geru jaunimo auklėjimu.

• **Austrijos sostinė** pasiekusiomis žiniomis, Ukrainos Rytų apeigų katalikų vyskupas, Stanislawo vyskupijos Ordinaras, Ivan Latijahevskis esąs grąžintas iš Sibiro kalėjimo, kur buvo išlaikytas apie 10 metų. Vysk. Latijahevskis esąs labai silpnos sveikatos ir pasitraukęs į privatų gyvenimą savo gimtajame mieste. Kaip žinoma, visi Ukrainos Rytų apeigų katalikų vyskupai tuoj po karo sovietų buvo deportuoti, ir nuo to laiko apie juos buvo neturima jokių žinių.

TĖVŲ MARIJONŲ BENDRADARBIŲ

S E I M A S

1956 metais rugsėjo 30 dieną

Naujose Tėvų Marijonų patalpose

63rd St. ir Kilbourn Ave. (4500 W.)

S E I M O P R O G R A M A :

10:00 val.—šv. Mišios, pamokslas ir bendra šv. Komunija naujoje koplyčioje.

11:15 val.—užkandžiai naujame name.

12:00 val.—pirmasis Tėvų Marijonų naujųjų pastatų apžiūrėjimas.

2:00 val.—Seimo posėdis.

5:30 val.—Seimo užbaiga ir palaiminimas su švč. Sakramentu.

Seime bus galima užsiprenumeruoti ir dovanomis kitiems užsakyti Draugą, Laivą ir Marian. Be to galėsite įsigyti knygų, paveikslų ir kitokių religinių dalykų.

Į Seimą kviečiame atsilankyti visus.

TMB Centro Valdyba

ir

Tėvai Marijonai
